

væsentlige kunne anvendes ogsaa i de sønderjydske Landsdele. Dog maa der gøres en Undtagelse for Amtstuenes Vedkommende, idet disse først tænkes indrettede fra et senere Tidspunkt. Naar man i Forslaget kun har taget Forbehold om de for Amtstuenes gældende Regler og ikke om selve Amtstueforordningen af 8. Juli 1840, er dette begrundet i, at den nævnte Forordning til Dels indeholder Regler, der ikke alene vedrører Amtstuenes Forhold.

Til § 10.

Med Hensyn til Tjenestemænds Erstatningsansvar i Anledning af Tjenestehandlinger samt om Statens og Kommunernes Ansvar for deres Tjenestemænds Handlinger gælder i de sønderjydske Landsdele for Tiden Bürgerliches Gesetzbuch § 839, Rigslov af 22. Maj 1910 samt preussisk Lov af 1. August 1909, jfr. ogsaa Bürgerliches Gesetzbuch § 89, 1ste Stykke; desuden findes en Række særlige Bestemmelser, saaledes f. Eks. for Grundbøgernes Vedkommende. Man finder det rigtigst, at disse Bestemmelser straks ophæves, saaledes at dansk Ret træder i Stedet for.

Til §§ 11—16.

Paa de Omraader, hvor den danske Lovgivning sættes i Kraft i de sønderjydske Landsdele, vil der regelmæssig være sørget for, at de paagældende danske Forvaltningsmyndigheder samtidig indføres, eller der vil være truffet særlig Bestemmelse om, hvem der skal varetage de paagældende Forretninger, saa længe de tilsvarende danske Myndigheder endnu ikke er indførte. Omvendt findes der visse af de hidtidige Myndigheder, som tænkes bibeholdt, og som altsaa vedblivende vil kunne varetage de Forretninger, som paa-

hviler dem ifølge den hidtidige Lovgivning. Tilbage staar imidlertid de ikke faa Omraader, hvor den hidtidige Ret foreløbig holdes i Kraft, men hvor de Myndigheder, som ifølge den hidtidige Ret skulde varetage de paagældende Forretninger, falder bort ved Indlemmelsen eller dog kort Tid derefter. Der tiltrænges derfor Regler om, hvorledes der i saa Fald skal forholdes med disse Forretninger, og det er disse Regler, som indeholdes i Forslagets §§ 11—16.

Da de foreliggende Bestemmelser skal omfatte alle de forskellige Forvaltningsgrene, har man kun for de *almindelige* Forvaltningsmyndigheders Vedkommende kunnet opstille mere detaljerede Regler, medens man har maattet nøjes med at henlægge de mere specielle Forvaltningsmyndigheders Forretninger til den nærmest tilsvarende danske Myndighed, altsaa i sidste Instans til vedkommende Ministerium, saafremt ingen nærmere tilsvarende findes (§ 15). Der er herved lagt en meget betydelig Myndighed i Centraladministrationens Haand, hvilket mulig kunde volde Betænkelighed i de Tilfælde, hvor de hidtidige Myndigheders Sammensætning var beregnet paa at yde Borgerne en særlig Beskyttelse overfor Statsmagten, men man har ment, at en saadan Bestemmelse ikke kan undværes. Desuden gælder Forslagets Bestemmelser, som det fremgaar af § 16, kun forsaavidt andet ikke bestemmes ved særlig Lov, og de vil derfor kun finde Anvendelse som Udfyldningsbestemmelser, hvor ingen anden Regel haves.

Endnu skal bemærkes, at Bestemmelsen i § 12 selvfølgelig ogsaa omfatter de Forretninger, som ifølge den hidtidige Lovgivning henhører under Landraaden og Kredsudvalget i Forening.